

DECIZIE

11 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători:

Tamara Chișcă-Doneva, Mariana Pitic,

Oleg Sternioală, Valentina Clevadi

examinînd recursul declarat de lichidatorul societății cu răspundere limitată „Izvoraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) – întreprinderea individuală „Fanari Svetlana”, în cadrul procesului de insolvență la cererea creditorului – Unitatea de Implimentare și Administrare a Proiectului Creșterii Producției Alimentare privind intentarea procesului de insolvență față de debitorul societatea cu răspundere limitată „Izvoraș-AD”,

împotriva hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016, prin care s-a respins cererea lichidatorului societății cu răspundere limitată „Izvoraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) – întreprinderea individuală „Fanari Svetlana” privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului, ca fiind depusă tardiv,

c o n s t a ț ă :

Unitatea de Implimentare și Administrare a Proiectului Creșterii Producției Alimentare (în continuare UIAPCPA) la 21 aprilie 2015 s-a adresat în instanța de insolvență cu cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvență față de debitorul SRL „Izvoraș-AD”.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2015 a fost admisă spre examinare cererea introductivă, fiind numită în calitate de administrator provizoriu ÎI „Fanari Svetlana”.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2015, s-a constatat insolvența SRL „Izvoraș-AD” și s-a dispus inițierea procedurii simplificate a falimentului, fiind numită în calitate de lichidator ÎI „Fanari Svetlana”.

Pe parcursul derulării procesului de insolabilitate, la 16 octombrie 2015, lichidatorul SRL „Izvoraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) – ÎI „Fanari Svetlana” a înaintat cerere în temeiul art. 248 alin. (1) lit. a), f), h) și i) al Legii insolabilității, solicitând atragerea la răspundere subsidiară a administratorului Semeniuc Ivan și fondatorului – Semeniuc Vasili, în limita creanțelor validate.

În motivarea cererii, lichidatorul SRL „Izvoraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) – ÎI „Fanari Svetlana” a invocat că, pînă la data intentării procedurii de insolabilitate pe conturile bancare ale debitorului au fost aplicate sechestre în baza titlului executoriu emis de Judecătoria Economică de Circumscripție la 25 noiembrie 2010.

Totodată, la data înaintării spre executare a titlului executoriu privind încasarea datoriei, debitorul s-a aflat în imposibilitate de a executa documentul executoriu, din motiv că, întreprinderea nu dispunea de bunuri și mijloace financiare, iar membrii organelor de conducere nu au întreprins măsuri în vederea redresării situației economico-financiară a debitorului cu scopul achitării datoriei și nici nu au depus o cerere în temeiul art. 14 al Legii insolabilității.

Conform tabelului definitiv al creanțelor debitorului SRL „Izvoraș-AD” a fost validată creanța înaintată de UIAPCPA în mărime de 292 813 lei și față de bugetul de stat în mărime de 93,95 lei.

În cadrul adunării creditorilor din 25 septembrie 2015, s-a hotărît de a obliga lichidatorul debitorului să înainteze instanței de insolabilitate cerere privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului, care sunt culpabili de acumularea datoriilor și anume, administratorului – Semeniuc Ivan și fondatorului – Semeniuc Vasili.

Din actele prezentate de creditorul UIAPCPA rezultă că organele de conducere a societății debitoare intenționat nu au achitat datoria și au tăinuit o perioadă bunul procurat în rate, combina SAMPO SR2075 TS nr. 553888, precum și falsificînd actele, au gajat bunul la BC „Moldova-Agroindbank” SA din numele unei alte persoane juridice SRL „Stafid”, la care administrator fiind, la fel Semeniuc Ivan.

Așadar, în momentul în care s-au aflat în întârziere cu plata ratelor pentru bunul menționat, organele de conducere ale întreprinderii debitoare au refuzat restituirea bunului, aceasta procedură fiind efectuată doar cu ajutorul organelor de poliție.

Consideră, lichidatorul, întemeiată cererea privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere, deoarece aceștia poartă răspundere față de creditori în măsura în care bunurile debitorului sun insuficiente pentru executarea creanțelor creditorilor.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016, s-a respins cererea lichidatorului SRL „Izvoraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) – ÎI

„Fanari Svetlana” privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului, ca fiind depusă tardiv.

În conformitate cu art. 425 CPC, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la pronunțarea ei.

Conform art. 8 alin. (1) din Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, hotărârile și încheierile instanței de insolvență pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

La 02 martie 2016 și ulterior la 14 aprilie 2016, în termenul prevăzut de lege, lichidatorul SRL „Izvoaraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) – ÎI „Fanari Svetlana” a depus recurs împotriva hotărârii din 23 februarie 2016, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii contestate și emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de atragere la răspundere subsidiară.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu hotărârea contestată, considerând aplicarea și interpretarea eronată a normelor de drept material, și anume, art. art. 10 alin. (2), 27 și 248 alin. (1) lit. a), b), f), h) și i) ale Legii insolvenței, art. art. 4 și 17 ale Codului de executare.

Drept urmare, la caz, se constată nedeplinirea de către membrii organelor de conducere a-i debitorului a cererii de intentare a procesului de insolvență conform prevederilor art. 14 al Legii insolvenței și incapacitatea de plată a debitorului, iar instanța de insolvență nu a analizat pe deplin circumstanțele invocate de lichidator.

Menționează lichidatorul că, incapacitatea de plată a debitorului a apărut anterior depunerii cererii introductive de către creditor, adică din 25 noiembrie 2010, când a fost înaintat titlul executoriu spre executare, iar administratorul debitorului, neavând posibilitate de a executa documentul executoriu, nu a întreprins măsurile necesare în vederea depunerii în termen legal a cererii introductive, dar intenționat a evitat intentarea procedurii de insolvență față de întreprinderea fondată, fapt confirmat prin încheierea executorului judecătoresc nr. 005-76/11 din 23 ianuarie 2015 de restituire a documentului executoriu nr. 2e-10479/10.

Astfel, consideră recurentul că, instanța nu a luat în considerare că, prescripția nu este întreruptă dacă intentarea procedurii de executare a fost refuzată de executorul judecătoresc, sau dacă persoana la a cărei cerere sau în al cărei interes a fost inițiată executarea silită, a solicitat restituirea documentului executoriu.

Judecând recursul declarat de către lichidatorul SRL „Izvoaraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) – întreprinderea individuală „Fanari Svetlana” împotriva hotărârii date de instanța de insolvență, în baza materialelor îndreptate instanței de recurs și în limitele invocate în recursul declarat, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și

care urmează a fi admis cu casarea hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016 și remiterea cauzei spre rejudecare, din următoarele considerente.

Conform art. 445 alin. 1) lit. c) CPC, instanța, după ce judecă recursul este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art. 356 CPC, cererea de declarare a insolvabilității se judecă în instanță conform normelor generale din prezentul cod, cu excepțiile și completările stabilite de legislația insolvabilității.

Reglementări similare se regăsesc și în prevederile art. 1 alin. (4) al Legii insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, care prevăd că procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Din materialul prezentat instanței de recurs s-a stabilit că, prin hotărîrea Judecătorei Economice de Circumscripție din 25 noiembrie 2010 s-a încasat de la SRL „Izvoraș-AD” în beneficiul UIAPCPA suma de 292 813 lei și taxa de stat în mărime de 8 784.39 lei (f.d.14-16), hotărîrea devenită irevocabilă din 16 decembrie 2010.

În baza hotărîrii menționate a fost eliberat titlul executoriu nr. 2e-10479/2010 la 22 februarie 2011 (f.d.17), iar prin încheierea executorului judecătoresc nr. 005-76/11 din 23 ianuarie 2015, s-a dispus restituirea fără executare în adresa creditorului urmăritor UIAPCPA a titlului executoriu enunțat (f.d. 63-64).

Astfel, la 21 aprilie 2015, UIAPCPA a depus cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de debitorul SRL „Izvoraș-AD”.

La 04 iunie 2015, IFS mun. Chișinău în baza deciziei privind inițierea controlului fiscal nr. 19537 din 02 iunie 2015, a efectuat control fiscal prin metoda verificării totale privind respectarea legislației fiscale în perioada 01 ianuarie 2011 și pînă la 31 mai 2015 și a constatat prin actul de control fiscal nr. 3-544823 că, din documentele contabile prezentate la control și din explicația conducătorului Semeniuc Ivan, întreprinderea debitoare pentru perioada A/2011-A/2015 nu a desfășurat activitate de întreprinzător, prezentând fără indici, începînd cu anul 2011 și pînă în 2015 dările de seamă. Totodată s-a stabilit că, întreprinderea debitoare nu a efectuat operațiuni de import-export și transferuri de mijloace bănești, nu a înregistrat rulaje bănești, precum și decontări în numerar în sumă ce ar depăși limita stabilită (f.d. 18-20).

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2015, s-a constatat insolvabilitatea SRL „Izvoraș-AD” și s-a dispus inițierea procedurii simplificate a falimentului, fiind numită în calitate de lichidator ÎI „Fanari Svetlana”.

La fel, actele cauzei denotă că, potrivit procesului-verbal nr. 1 al adunării creditorilor din 25 septembrie 2015, creditorii au determinat premisele de atragere la

răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului, mărimea creanțelor neacoperite de masa debitoare, precum și au hotărât de a atrage la răspundere subsidiară administratorul și fondatorul debitorului SRL „Izvoraș-AD”, și în acest sens, au obligat lichidatorul ÎI „Fanari Svetlana” să întreprindă toate măsurile necesare și să întocmească toate actele procesuale în vederea atragerii la răspundere subsidiară a acestora (f.d. 21-22).

Așadar, la 16 octombrie 2015, lichidatorul SRL „Izvoraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) – ÎI „Fanari Svetlana” a înaintat instanței de insolvabilitate cerere în temeiul art. 248 alin. (1) lit. a), f), h) și i) al Legii insolvabilității, solicitând atragerea la răspundere subsidiară a administratorului Semeniuc Ivan și fondatorului – Semeniuc Vasili, în limita creanțelor validate.

Din tabelul definitiv al creanțelor din 21 noiembrie 2014 se atestă că s-au validat următoarele creanțe ale creditorilor, și anume: creanța UIAPCPA în sumă de 292 813 lei și creanța față de bugetul de stat în mărime de 93,95 lei (f.d. 28).

La fel, s-a stabilit în baza raportului nr. 1 al lichidatorului debitorului - ÎI „Fanari Svetlana” că, în urma informației parvenite de la organele statului și agenți economici că debitorul SRL „Izvoraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) nu dispune de mijloace bănești, bunuri imobile și mijloace de transport, în vederea valorificării masei debitoare și stingerea creanțelor, deoarece întreprinderea debitoare nu activează de mai mult de 5 ani, iar membrii organelor de conducere nu au depus cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate față de întreprinderea fondată, în detrimentul creditorilor (f.d. 23-27).

Fiind investită cu examinarea cererii în cauză, instanța de insolvabilitate, prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016, a respins cererea lichidatorului SRL „Izvoraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) – ÎI „Fanari Svetlana” privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului, ca fiind depusă tardiv.

În acest context instanța de insolvabilitate concluzionează că, cu certitudine a constatat cererea lichidatorului ÎI „Fanari Svetlana” de atragere la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL „Izvoraș-AD” – Semeniuc Ivan și Semeniuc Vasili ca depusă tardiv, din motiv că, acțiunile/inacțiunile organelor de conducere ale societății debitoare s-au produs cu cel puțin 4 ani pînă la intentarea procesului de insolvabilitate, adică cu depășirea perioadei de 2 ani stabilită de Legea insolvabilității, precum și a termenului de 3 ani prevăzut de art. 271 Cod Civil.

Pe cale de consecință, instanța de insolvabilitate a reținut că, pretensele acțiuni/inacțiuni ilegale ale organelor de conducere ale debitorului SRL „Izvoraș-AD” s-au produs la data înaintării spre executare a titlului executoriu nr. 2e-104979/2010 din 25 noiembrie 2010 de încasare a datoriei în sumă de 292 813, adică

la 25 noiembrie 2010, fiind în imposibilitate întreprinderea debitoare de a executa documentul executoriu, iar organele de conducere nu au întreprins nimic în vederea redresării situației economico - financiare a debitorului în scopul achitării datoriei.

Instanța de recurs reține însă, că o astfel de concluzie este una pripită, rezultată din interpretarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că, concluzia instanței de insolvabilitate despre necesitatea respingerii cererii lichidatorului debitorului – ÎI „Fanari Svetlana” ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție, este una pripită și contravine circumstanțelor cauzei.

Astfel, într-adevăr, conform art. 247 alin. (1) și (2) al Legii insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfășoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei țărănești (de fermier), administratorii societăților comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii și membrii comisiilor de lichidare, contabilii. Prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care dețineau funcțiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum și celor care au deținut aceste funcții pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Potrivit art. 248 alin. (1), (4) și (5) al aceleiași legi, dacă în cadrul procesului sînt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvabilitate a debitorului, la cererea administratorului/lichidatorului instanța de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere și/sau de supraveghere, precum și de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acțiuni: a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal; b) desfășurarea unei activități comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului; c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului și/sau deturnarea (ascunderea) unei părți din activul debitorului; d) procurarea de fonduri pentru debitor la prețuri exagerate; e) ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire și a ștampilei; f) dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată; g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăților, de a se plăti cu preferință unui creditor în dauna celorlalți creditori; h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art.14; i) comiterea altor acțiuni care au adus daune proprietății debitorului.

În caz de pluralitate, răspunderea persoanelor prevăzute la alin. (1) este solidară, cu condiția ca apariția stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei

în care și-au exercitat mandatul ori au deținut poziția ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului. Persoanele în cauză se pot apăra de solidaritate dacă, în organele colegiale de conducere ale debitorului, s-au opus actelor sau faptelor care au cauzat insolvabilitatea sau dacă au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvabilitatea și au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziția lor la aceste decizii.

Măsura prevăzută la alin.(1) se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia să fie cunoscută persoana care a cauzat starea de insolvabilitate, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărîrii de intentare a procedurii de insolvabilitate.

Iar, potrivit art. 249 alin. (3) din aceeași lege, prevede că, executarea silită împotriva persoanelor prevăzute la art.247 și art.248 alin.(1) o efectuează executorul judecătoresc conform Codului de executare.

Conform art. 272 Codul civil, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune, iar dreptul la acțiune se naște la data cînd persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

Totodată, instanța de recurs menționează că, interpretarea instanței referitor la prevederile legale ce ține de termenul de prescripție nu este relevantă în prezenta speță, or, potrivit dispozițiilor art. art. 4 alin. (1) și art. 17 alin. (3) și (4) ale Codului de Executare, care stipulează că, creditorul dispune de dreptul de a cere executarea silită a documentelor executorii, precum și de a renunța la executarea începută sau de a amîna pornirea ei, în limitele prescripției dreptului stabilit, iar în caz de restituire a documentului executoriu care nu a fost executat sau a fost executat parțial, noul termen pentru prezentarea documentului executoriu spre executare se calculează din ziua în care documentul a fost restituit creditorului. Prescripția nu este întreruptă dacă intentarea procedurii de executare a fost refuzată de către executorul judecătoresc sau dacă persoana la a cărei cerere sau în al cărei interes a fost inițiată executarea silită a solicitat restituirea documentului executoriu.

Astfel, la judecarea cererii privind antrenarea răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere, precum și a altor persoane, care prin activitatea lor au cauzat insolvabilitatea debitorului trebuie să fie introdusă în termenul de prescripție instituit de art. 248 alin. (5) al Legii insolvabilității, respectiv în 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat starea de insolvabilitate, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărîrii de intentare a procedurii de insolvabilitate.

În ceea ce privește începutul curgerii termenului de prescripție de 3 ani, luînd în calcul dispozițiile art. 1424 Cod Civil, menționează Colegiul că, prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data cînd persoana vătămată a cunoscut sau trebuia să cunoască existența

prejudiciului, precum și persoana obligată să-l repare.

Raportat la acțiunea reglementată de art. 248 al Legii insolvenței, consideră instanța de recurs că, acest moment ar putea coincide cu data aducerii la cunoștință adunării creditorilor a raportului administratorului insolvenței privind cauzele care au condus la insolvența debitorului și persoanelor cărora le-ar fi imputabilă această situație, care în prezenta speță s-a prezentat la 25 septembrie 2015 și pus în discuție pe ordinea de zi al adunării creditorilor la 25 septembrie 2015.

Prin urmare, data cunoașterii raportului este momentul inițial al curgerii termenului de prescripție de 3 ani.

Reiterează Colegiul referitor la expirarea termenului de prescripție, că este necesar de menționat că, în temeiul art. 248 alin. (5) al Legii insolvenței, acțiunea se prescrie în termen de 3 ani, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvență. Așadar, indiferent de momentul inițial al curgerii termenului de prescripție, expirarea termenului de prescripție de 3 ani nu se poate produce mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvență, la caz, data de 16 iunie 2015.

Prin urmare, cererea formulată în scopul antrenării răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere, precum și a altor persoane, care prin cativitatea lor au cauzat insolvența debitorului, trebuie să cuprindă în mod expres identificarea exactă a acestor persoane, faptele pentru care sunt considerate a fi responsabile, precum și dovezile pe care se sprijină cererea, adică raportul administratorului insolvenței sau al lichidatorului, registrele contabile ale debitorului, alte înscrisuri, martori, etc.

Recurgerea la datele cuprinse în raportul administratorului insolvenței dovedește a fi utilă și datorită faptului că aceasta cuprinde o analiză complexă a situației economice a debitorului din ultimii trei ani anterior declanșării procesului de insolvență, cauzele și împrejurările care au adus debitorul în această situație, precum și după caz, persoanele, care prin faptele lor, au condus la apariția stării de insolvență din ultimii trei ani, în baza informației actualizate din Registrul de stat al persoanelor juridice, precum și din alte registre publice în acest sens.

Analizând circumstanțele speței prin prisma normelor de drept evocate supra, în raport cu cele constatate, instanța de recurs conchide că, instanța de insolvență, în mod superficial a trecut asupra circumstanțelor pricinii, calculând pripit termenul de prescripție de 3 ani, din momentul incapacității de plată a întreprinderii debitoare de a-și executa obligațiile pecuniare scadente, din anul 2011, specificând înaintarea spre executare a titlului executoriu nr. 2e-10479/2010 din 25 noiembrie 2010, or, curgerea termenului de prescripție de trei ani stabilit de art. 248 alin. (5) al Legii insolvenței, începe de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat starea de insolvență, dar nu mai devreme de 2 ani de la

data hotărîrii de intentare a procedurii de insolvabilitate.

Colegiul constată la caz că, concluziile instanței de judecată sunt pripite, deoarece derivă din examinarea superficială a împrejurărilor ce permit constatarea încălcării termenului de prescripție.

Mai mult, concluzia instanței de insolvabilitate cum că, și depunerea cererii introductive a debitorului a devenit scadentă, practic din anul 2011, este lipsită de consistență, or, neexecutarea obligației de a depune cererea introductivă în momentul apariției temeiului de insolvabilitate, și anume a incapacității de plată, este evidentă și necesită o apreciere corespunzătoare.

Totodată, instanța de insolvabilitate la examinarea cererii privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere nu a luat în considerare imposibilitatea executării de către debitorul SRL „Izvoaraș-AD” a titlului executoriu la 23 ianuarie 2015 privind încasarea datoriei în beneficiul creditorului validat UIAPCPA în mărime de 292 813 lei, fapt confirmat prin scrisoarea și încheierea executorului judecătoresc nr. 005-76/11 de restituire fără executare a documentului executoriu (f.d.63-64), din care rezultă că, membrii organelor de conducere ale debitorului nu au întreprins măsuri în vederea executării titlului executoriu și/sau restabilirii situației economice-finanțiare a întreprinderii fondate, circumstanță care nu a fost verificată de instanța inferioară.

Mai mult ca atât, din actele cauzei nu rezultă careva probe plauzibile care ar demonstra că membrii organelor de conducere, în calitate de administratori și fondatori, nu se fac vinovați de incapacitatea de plată a întreprinderii în ultimii 3 ani de administrare și gestionare a societății debitoare.

Prin urmare, în prezenta speță nu au fost elucidate toate circumstanțele care ar duce la soluționarea corectă a litigiului dat, iar aceste fapte constituie erori judiciare care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, motiv din care pricina urmează a fi remisă la rejudecare.

La rejudecarea pricinii, instanța urmează să țină cont de omisiunile indicate în prezenta decizie, să verifice toate circumstanțele ce prezintă importanță pentru soluționarea corectă a litigiului, să aprecieze sub toate aspectele, complet și obiectiv, conform exigențelor art. 130 CPC, probele administrate în dosar și, în dependență de situația stabilită, să adopte o hotărîre legală și întemeiată.

Astfel, din considerentele menționate și avînd în vedere că hotărîrea recurată este contrară circumstanțelor pricinii și normelor imperative de drept material și procedural, iar erorile comise nu pot fi corectate de instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, a casa hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016 și a restitui pricina la rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, ca instanță de insolvabilitate, în alt complet de judecători.

În conformitate cu art. 445 alin (1) lit. c) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de lichidatorul societății cu răspundere limitată „Izvoraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) – întreprinderea individuală „Fanari Svetlana”.

Se casează hotărârea Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016, pronunțată în cadrul procesului de insolvență la cererea creditorului – Unitatea de Implimentare și Administrare a Proiectului Creșterii Producției Alimentare privind intentarea procesului de insolvență față de debitorul societatea cu răspundere limitată „Izvoraș-AD”, prin care s-a respins cererea lichidatorului societății cu răspundere limitată „Izvoraș-AD” (în procedura simplificată a falimentului) – întreprinderea individuală „Fanari Svetlana” privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului, ca fiind depusă tardiv, cu restituirea pricinii spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, ca instanță de insolvență, în alt complet de judecători.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecător

Tatiana Vieru

Judecătorii

Tamara Chișcă-Doneva

Mariana Pitic

Oleg Sternioală

Valentina Clevadi